

blive alvorlig drukken, bestemt havde erklæret ikke at ville drikke mere, skænkede denne dog op i begge Glassene og skød lumselig Bakken, hvorpaa de stod, over imod Præsten. Da han efter nogen Tids Forløb saae, at de begge var bleven tømte, klukkede det i ham af Fornøjelse, — han vidste i sin Omtaagethed ikke, at det var ham selv, der i Talens Løb havde stukket ogsaa det andet Glas ud.

Præstefolkene begyndte at tale om at ville give Ordre til at spænde for, og Hofjægermesterinden, der var fortvivlet over sin Mand og vidste, hvorledes det vilde ende med ham, opfordrede dem ikke til at blive. Hun følte sig især ydmyget af Skandalen, fordi det var Søndag, og fordi Manden netop havde været i Kirke og hørt Pastor Blomberg præke.

Præsten var da ogsaa alvorlig fortørnet. Naar han alligevel ikke lod sig mærke med noget, var det, fordi han engang for alle havde sat sig paa det Standpunkt at lukke Øjnene for Hofjægermesterens moralske Skrøbeligheder. Som den praktisk forudseende Mand, han i alle Livets Forhold var, underkendte han ikke den Betydning, det havde for ham og hans hele Stilling der paa Egnen, at han havde Ord for at være en Slags Forsyn i det godsejerlige Hjem. Det var de samme højere Hensyn, der oprindelig havde bestemt hans Forhold til Hofjægermesterinden,